

De vrijdagen van Marloes

Twee novelles

Inhoud

- De vrijdagen van Marloes
- De schat van Waquini

Preambule

Als ik straks thuiskom en hij speelt piano, dan zet ik de bijl in dat rotinstrument, nam Marloes zich voor. Zij verliet haar kantoor, sloot het af, liep de gang op en vertoonde zich in diverse deuropeningen, waarbij zij de leden van haar team prettig weekend wenste.

Men groette haar terug, kortaf, vaak zonder haar aan te kijken. Zij had dit verwacht, vanwege de slecht-nieuwsgesprekken die zij de afgelopen week met enkelen van hen had gehouden. Zij zouden hun baan kwijtraken. Het raakte haar niet werkelijk.

Marloes groette de portier, verliet het kantoorpand en schudde de werkweek als een jas van haar schouders. Zij stapte in haar enorme auto, een kruising tussen een terreinwagen en een sedan in luxe uitvoering en stooft, zoals gebruikelijk, met forse snelheid en hoge toeren het bedrijventerrein af, de provinciale weg op.

Het was zonnig en stormachtig weer. Donkergroene boomkruinen werden door de wind omgewoeld. Langs de weg stonden eiken, waarvan takjes met bladeren afbraken.

Een blunder van jewelste, om Con die piano cadeau te doen. Het instrument moest hoognodig worden gestemd.

Het scheen hem allerminst te deren. Al weken oefende hij zijn toonladders ook op haar vrije vrijdag, totdat zij vorige week met haar handen op haar oren was gaan gillen. Beledigd had hij zich daarna met zijn laptop op zolder teruggetrokken. Sinds hij thuis zat, leek hij van zijn periodieke aanvallen van vlammende hoofdpijn te zijn verlost, terwijl zij migraine had gekregen van zijn getingel.

Wat moet ik met die man, vroeg Marloes zich af. Sinds Con uit verveling zijn toch goedlopende softwarebedrijfje had verkocht, verveelde hij zich thuis, alwaar hij zonder al te veel schoonmaakwerkzaamheden de huisman uithing. Hij smeerde 's morgens haar bammetjes, deed boodschappen met de cabrio die zij hem enkele maanden geleden cadeau had gedaan, verzorgde de was en stofzuigde op onregelmatige tijden. De rest van de tijd hing hij voor de tv of het scherm van de laptop. Mijn kleine mannetje,

zoals ze hem soms noemde, leek het luiëren buiten zijn huishoudelijke taken om tot kunst te hebben verheven.

Het was nog letterlijk te nemen ook, want zij stak bijna een halve kop boven hem uit.

De vorige donderdag had zij hem bij thuiskomst zittend op de bank aangetroffen, alwaar hij, tussen stapels wasgoed, haar onderbroekjes zat op te vouwen. Zij was in smalende verwijten losgebarsten, had hem gehoond, hem voor mietje uitgemaakt, hem nog diezelfde avond haar excuses aangeboden.

Hij had er schouderophalend op gereageerd. Na de maaltijd ruimde Con de vaatwasser in, waarna hij met ongehoord volume aan zijn toonladders begon. Zij was naar haar slaapkamer gevlucht en had haar avond doorgebracht met telefonades naar moeder en zussen.

Marloes vroeg zich wanhopig af wat zij voor hem zou kunnen verzinnen. Con had zich mordicus tegen vrijwilligerswerk betoond. Voor arbeid diende men betaald te krijgen, was zijn mening. Hij liep tegen de vijftig, zij was zes jaar jonger. Met walging keek zij vooruit op nog misschien wel twintig of dertig jaar leven met een man, die het huis slechts verliet om in zijn cabrio te stappen en vijf kilometer verderop de super te bezoeken.

Zij hadden nooit kinderen gewild. Marloes ging met vriendinnen om, hij had lang geleden verklaard geen vrienden nodig te hebben.

Een klaverjasvereniging, een hond wellicht? Niet al te groot, zodat hij ermee naar een strand kon rijden. Een rashond, zodat hij ermee naar tentoonstellingen zou kunnen.

Of natuurfotograaf worden. Wat dan ook te worden.

Uit de verkoop van het bedrijfspand van Con hadden zij aardig wat geld overgehouden. Hij zou zomaar een nieuw bedrijfje kunnen beginnen. Liever nog zag zij hem een werkgever in dienst treden. Zij had hem zelfs een vacature van haar werkgever gepresenteerd, waarin een ICT'er werd gevraagd.

Hij leek haar te zijn leeggelopen. Alle fut was verdwenen. Zelfs voor een wandeling naar het centrum van hun toch zo fraaie dorp kreeg zij hem de deur niet meer uit. Haar vrije vrijdagen en de weekenden benaauwden haar in toenemende mate. 's Morgens gezamenlijk naar

de super, als zij hem al zover kreeg, waarbij hij de keuzes telkens aan haar overliet. 's Middags de tuin in, waar niets te doen viel, omdat de tuinman een keer per week langskwam en waar zij zwijgend aan de tuintafel zaten. Indien het regende, naar een film kijken. Vrijwel nooit meer oogcontact maken. Vrijwel geen lichamelijkheden meer. Het was Marloes opgevallen dat hij de afgelopen dagen slechts sprak, nadat zij hem iets vroeg of mededeelde.

Het enige verschil tussen het in bed liggen met Con of met een lijk, is dat een lijk tenminste niet snurkt, dacht Marloes, terwijl zij met te hoge snelheid een rotonde nam.

Door dat gesnurk sliep zij zo slecht, dat haar werk als manager eronder begon te lijden.

Sinds enkele maanden sliepen zij hierdoor apart. Zij in de riante slaapkamer, hij in een zijkamertje, alsof hij een bij zijn bazin inwonende huisknecht was.

Is hij geestelijk wel helemaal in orde, vroeg zij zich af. Je hebt toch die ziekte dat je het huis niet meer uit durft? Wat was de naam ook alweer? O ja, Agorafobie, had zij op internet gevonden. Zij had gemerkt dat hij aan angstaanvallen leed, die hem soms zelfs voortijdig uit de supermarkt verdreef.

'Waar ben je dan toch bang voor?' had zij hem diverse keren gevraagd.

Wist ik het maar, had hij verzucht. Naar de huisarts wilde hij niet.

Wat is er toch van mijn kereltje geworden? Ik was zo trots op hem, die kwieke allesweter met zijn heldere ogen, zijn kwinkslagen, zijn jongensachtige grijns. Zelfs dat magere lichaampje had haar bekoord, omdat het zo pezig was, met een harde buik.

Straks krijgt hij nog een pens, met al dat nietsdoen.

Zij geneerde zich voor hem, vooral tijdens het bezoek van vriendinnen, waarbij hij zich op het onbeleefde af gedroeg. Op bezoek bij haar zussen en moeder presteerde hij het de laatste keer om bijna geen woord te zeggen en zelfs in slaap te vallen. Zij had besloten hem nooit meer naar haar familie mee te nemen en hem,

voordat zij haar de eerstvolgende keer bezochten, op de een of andere manier voor een paar uur de deur uit te werken.

Ik leef met een huisjesslak zonder slijm. Het is me een stuk meubilair geworden.

Ik zou zo graag eens een dag thuis voor mezelf willen. Een dag alleen, zonder iets bijzonders uit te voeren. Wat heb ik trouwens het weekend?

O ja, zaterdag met de mopperpotjes naar die beelden-tentoonstelling. Zondag naar ma. De hemel zij dank. Als ik nou 's morgens al ga, neem ik haar mee de stad in en kook ik 's avonds voor haar.

Morgen was het vrijdag. Opnieuw een dag met de sfeer van de ontvangstruimte in een crematorium.

Ja, het leven is een feest, dacht zij. Marloes bereikte de smalle dreef waaraan zij woonden en reed bijna stapvoets verder. Zij had van met honden wandelend publiek commentaar in ontvangst moeten nemen over haar rijstijl.

Zwaaiend passeerde zij wandelaars en hun dieren. Tot haar genoegen zwaaide men terug. Men is niet gewend dat automobilisten excuses aanbieden, dacht Marloes. En ik heb het gedaan. Ik ben uitgestapt, heb ze vriendelijk aangesproken, ze duidelijk gemaakt dat ik ze niet aan het schrikken wilde maken. Me verontschuldigd. Ik ben ontwapenend, als het moet. Maar als ik aan Con denk, verlang ik vaak naar een wapen.

Glimlachend om deze gedachte, bereikte zij hun tot woonhuis verbouwde boerderij.

Achterwaarts stuurde zij de auto tussen rijen bloeiende hortensia's door, over krakende kiezels, bereikte een verbreding en parkeerde voor de vrijstaande garage, naast de cabrio van Con.

Con droomde zich in het binnenwerk van een computer te bevinden, waaruit hij niet ontsnappen kon. Ben ik gekrompen of is de computer zo groot, vroeg hij zich af.

Hij zwierf tussen processors, enorm als flatgebouwen, die vonken uitwisselden. Tevergeefs zocht hij tussen armdikke, rode, gele en

zwarte snoeren naar een schuilplaats voor een entiteit zonder vorm of kleur, die steeds dichterbij leek te komen. Waar waren veiligheid en beschutting te vinden? Hij probeerde zich te verschuilen tussen drie zwarte, kubusvormige schakelaars, die onder een moederboard stonden. Meer dan de helft van zijn lichaam bleef zichtbaar. De angst voor paniek sloeg toe, veranderde in de paniek zelf. Con zette het op een schreeuwen.

Hij schrok wakker en vond zichzelf terug op de bank voor de televisie.

Geen idee waar ik naar zat te kijken, dacht hij. Een reclameblok trok voorbij. Zijn tong en gehemelte waren bedekt met taai slijm. Hoeveel had hij de afgelopen nacht en dag geslapen? Tevergeefs probeerde hij de uren te tellen.

Het gezegde luidt dat de slaap de zuster is van de dood, maar volgens mij is de slaap het voorportaal ervan. Ik droog mezelf op naar het einde. Te lui om fatsoenlijk te drinken. Hoe is dat mogelijk? Deze droom, of nachtmerrie, was nieuw voor hem. Dagmerrie, dacht hij. Meestal droomde hij dat hij zich weer in de trapkast bevond, waar zijn ouders hem na de geringste overtreding urenlang in hadden opgesloten. Het was er zo krap, dat hij er zelfs als kind niet rechtop had kunnen staan of zich op de vloer uitstrekken.

Daar komt dat natuurlijk door, dacht hij. Ik bestierf het van de dorst in dat hok.

Het is voor het eerst dat ik het niet erg zou vinden om te overlijden. Hoe laat is het?

O, bloody hel. Halfvijf al. Wat zou ik klaarmaken? O ja, pasta. Als de wiedeweerga.

Zij brengt structuur in mijn dagen. Structuur en milde terreur. Wat moest ik nou toch ook alweer aan extra werk uitvoeren? O ja, kasten en meubilair van hun plaats schuiven en er stofzuigen. Ze kan me wat. Ik verschuif helemaal niets.

Geeuwend en slaapdronken werkte hij zich van de bank af, om er, in de open keuken aangeland, achter te komen dat hij vergeten was het gehakt uit de vriezer te halen.

Hij kreunde van afschuw bij de gedachte dat Marloes deze omissie zou aangrijpen om uit eten te gaan. Moest hij zijn veilige schelp uit, terwijl hij van de week al tweemaal de super had moeten bezoeken. Con vulde een glas met water, dronk gulzig, poetste met zijn wijsvinger het slijm van zijn gehemelte en haalde het schaaltje gehakt uit de vriezer. Hij sneed de verpakking open en liet het bevroren blok op het aanrecht kletteren. Hij repte zich naar de schuur, kwam terug met een roestige zaag en begon het gehakt in blokjes te zagen. Een eenvoudige taak was dit niet, omdat het nat geworden blok voortdurend over de aanrecht heen dreigde te schuiven. Smeltwater droop op zijn sokken. Met een noodgang sneed hij ui, prei en paprika, goot olijfolie in een pan die op het vuur stond, wierp de gehaktblokjes erbij en scheurde wild een pak pastasaus open, zodat rode spetters over het aanrecht vlogen en op zijn shirt terecht kwamen.

Het is dat ze vier dagen per week thuiskomt, dacht hij, anders zou ik me hier ook al niet druk over maken. Anders zou mijn leven eruitzien als een lichaam zonder geraamte.

De ingrediënten sisten in de hete olie. Damp steeg uit de pan op. Con kneep de zak met pastasaus erboven uit en zette een pan met water op het vuur ernaast. Met een spatel roerde hij in de wok, met een lepeltje proefde hij van de saus. Enigszins zanderig, ach, de prei vergeten te wassen, desalniettemin acceptabel van smaak, oordeelde hij.

Als ze me vraagt of ik het meubilair van zijn plaats heb gehaald, zal ik haar recht in de ogen kijken en vragen: jaweek, maar wat was ook alweer de bedoeling?

Zal ze wel weer kwaad naar boven lopen. Sorry schat, geen seks vanavond.

Hoe lang was dat al niet geleden? Hij kon zich zelfs de maand niet meer herinneren. Wat hem echter pas werkelijk verwonderde, was zijn gebrek aan libido.

Zou ik depressief zijn, vroeg hij zich af. Ik zie niemand meer, wil niemand meer zien, doe tegen haar nauwelijks mijn mond meer open. Als zij naar haar werk is, draai ik alle lamellen weer dicht. O,

verrek, opendraaien die handel! Anders krijgt ze door dat ik depri ben! Dan weten binnenkort haar familie en de mopperpotjes het ook!

In de wetenschap dat zij op ieder moment thuis kon komen, spoedde hij zich langs de vensters, zodat laat zonlicht door de woonkamer, de keuken en de daar tussenin gelegen, halfopen eetkamer begon te stralen.

Vanavond ben ik aardig voor haar, nam hij zich voor, onderwijl een bundel spaghetti doormidden brekend en in het kokende water uitspreidend. Niet te aardig, natuurlijk, maar huiselijk en attent. Afstandelijk genoeg om geen erotische illusies bij haar op te wekken. Hij strooide zout bij de spaghetti.

De strooikaas droeg een sluier van groene schimmel, die hij eraf trok. De rest strooide hij in een bakje.

Wijntje erbij, zo meteen? Waarom niet? Hij dekte de eettafel, trok een fles uit het houten vouwrekje dat op het aanrecht stond en schroefde een Merlot open.

Mijn leven lijkt wel een redelijk geslaagd feest, zo af en toe. Omdat de gasten niet zijn komen opdagen. Haha! De meeste lol heb je toch altijd in je eentje.

De rest van dat leven gaapte hem aan, als een reusachtige onbekende in een wiskundige vergelijking. Hij vond het niet erg. Er zou vanzelf ooit wel een idee langskomen. Als het maar niet op werk leek.

Wat hadden zij een geld verdiend, de afgelopen jaren! Zij ving tweeënhalf keer modaal als manager van een Arbobedrijf, hij had zelfs nog meer binnengebracht als eigenaar van een ICT-dienstverlener.

Daar was hij vanaf. Geen zeurend personeel, geen klagende klanten over datzelfde personeel meer. Hij was relatief makkelijk van zijn beide medewerkers afgekomen, door hen via zijn netwerk op nieuwe banen te wijzen. Nog voordat ze zich ziek konden melden, hadden zij van hem hun ontslagbrief al in de mail.

Zijn netwerk was al snel vrijwel geheel verdwenen. Het zou hem nu al hoogstwaarschijnlijk niet meer lukken om in de ICT-branche opnieuw een bedrijf te beginnen.

Marloes verdiende meer dan genoeg voor hen beiden. Het huis was hypotheekvrij, De verkoop van Cons bedrijfspandje had onverwacht meer opgeleverd en de spaarrekeningen groeiden zodanig, dat de accountant hen al jarenlang aanried om de saldi ervan grotendeels in belastingarme constructies onder te brengen.

Zij veroorloofden zich enige klakkeloosheid in dit opzicht, waren hier zelfs enigszins trots op. Betaalden schouderophalend vermogensbelasting.

Marloes schepte er op geraffineerde wijze over op in aanwezigheid van de mopperpotjes. Geen idee wat we op die rekeningen hebben staan, vinden we ook niet zo belangrijk. Kijk ons eens antiburgerlijk leven!

Zij kregen hun geld niet uitgegeven. Het huis was net verbouwd, de inventaris pas vernieuwd. De auto's pas nieuw. Een zeilboot of motorjacht interesseerde hen niet. Een huis in het buitenland gaf volgens hen voornamelijk zorgen en onderhoud.

Marloes nam hem de laatste jaren niet meer mee op vakantie. Con begon een dag na aankomst al met een ostentatief vertoon van ongemak en heimwee.

Hij had nooit van vakanties gehouden. Het ongemak van het reizen, de onbekende gebruiken, de nieuwe geuren, de verdachte maaltijden, onverstaanbaar pratend volk, de zon te heet, de regen te heftig, de bevolking stug en onvriendelijk. Tijdens heenreizen reed hij uitgesproken langzaam, huiswaarts rijdend scheurde hij bijna net zo hard als Marloes. Het wachten op luchthavens was hem een verschrikking.

Tijdens het opstijgen werd hij zo beroerd, dat vrijwel altijd, nadat het toestel horizontaal vloog, een bezorgde stewardess op hem afkwam. Adembenemende landschappen aanschouwde hij geeuwend. Tijdens een boottocht over een lichtblauwe zee, op weg naar Griekse zeeschildpadden, had hij het vorig jaar gepresteerd om zeeziek te worden en het smetteloze, kraakheldere water met

kotsslierten te bederven. In de benauwenis van hotelkamers sprong hij s' nachts soms schreeuwend zijn bed uit.

Con zag haar enorme auto voorbijkomen. Het voertuig wierp en passant een schaduw over de eetkamer. Hij goot de pasta af en spoedde zich daarna naar de voordeur, die hij voor haar opentrok.

'Dag schat, lekker gewerkt?'

Hij gaf haar een zoen, die ergens tussen wang en wenkbrauw belandde en hield galant de tussendeur naar de keuken voor haar open.

'Heb je soms gedronken?' Met grote ogen stond zij hem aan te kijken. Zij schoof haar handtas van haar schouder.

'Soms heb ik wel eens gedronken ja, maar nu niet. Kom je nog?'

Met lichte aarzeling passeerde zij hem, hing haar colbert en handtas aan de kapstok, stak de keuken over en ging meteen aan de eettafel zitten, waarbij zij hem geen seconde uit het oog verloor.

Conserveerde. Hij schonk de wijnglazen halfvol. Van achter dampende borden keken zij elkaar telkens korte tijd aan. Tijdens minuten, op uren lijkend zo lang, was slechts het geluid van bestek op de borden te horen. Zij staarden over elkaars schouders heen, totdat zij elkaar, wellicht per toeval, weer in de ogen keken.

'Hoe...'

'Ik...'

'Sorry, jij eerst.'

'Ladies first.'

'Hoe is je dag geweest?'

'Als alle andere.'

'Ik vraag het maar.'

'Ik heb jou daarnet gevraagd of je prettig hebt gewerkt. Heb ik nog geen antwoord op gekregen.'

'Je deed ook zo raar!'

'Is dat raar, als je je vrouw een zoen geeft?'

'Ja, nou, nee, ik ben het niet meer gewend.'

'Was het lekker?'

'Het was gewoon een zoen.'

'Ik bedoel de spaghetti.'

‘O ja hoor.’

‘En de wijn?’

‘Heb ik nog niet geproefd.’

Dat moet hij toch zien, dacht zij. Het verheugde haar, dat hij in ieder geval de moeite nam om het gesprek op gang te houden. Een conversatie als een versleten motor, die moeizaam start en ieder ogenblik af kan slaan, door gebrek aan brandstof of doordat er te hard op het gaspedaal werd getrapt.

Hij heeft al meer gezegd dan de afgelopen week, realiseerde zij zich.

‘Heb je genoeg gehad?’

Hij knikte.

Zij schepte haar bord halfvol.

‘Of je lekker gewerkt hebt.’

‘Ach, ik heb de afgelopen week drie collega’s moeten vertellen dat ze gedwongen met ontslag gaan. Terwijl ze voor een Arbobedrijf werken. Het is eigenlijk om te gillen. Dat deed een van hen dan ook.’

‘Ze zullen wel een ontslagvergoeding meekrijgen, toch?’

Marloes knikte. ‘En begeleiding naar een andere baan.’

Met trapbewegingen wrong zij haar pumps uit. Haar voeten brandden van vermoeidheid. Als hij nou een massagecursus gaat volgen, dan kan hij mijn voeten masseren. Dan ben ik nog steeds niet van hem af op de rest van mijn vrije vrijdag.

‘Zal ik koffiezetten?’

Con knikte.

Het gesprek en de manier waarop hij naar haar keek benauwde haar enigszins. Blij naar de keuken te kunnen, schakelde zij de espressomachine in en zag de zaag op het aanrecht liggen. Marloes wachtte tot de machine was uitgeraasd.

‘Wat doet dat ding daar nou?’

‘Ik wou de spanning tussen ons doorzagen.’

Zij bracht een gelach voort, waarvan beiden hoorden, dat het geforceerd klonk.

Als hij eens opstond en me vastpakte, dacht zij, met haar rug naar hem toe staand.

En wat dan?

‘Zullen we buiten koffie drinken?’ vroeg zij.

Con keek door het eetkamerraam naar de tuin, waar schaduwvlekken overheen dreven. De ratelpopulieren op het land van de boer achter hun tuin flakkerden met miljoenen blaadjes.

‘Het is me te fris’

Hij wil niet eens de tuin meer in. Terwijl we op het bankje aan de voorkant uit de wind kunnen zitten. Hij is natuurlijk bang om voorbijgangers terug te moeten groeten.

‘Wat is er de laatste tijd mis met je? Je lijkt wel een zombie, sinds je het bedrijf hebt verkocht.’

Zij was weer tegenover hem gaan zitten, nadat zij de kopjes had neergezet.

Con haalde zijn schouders op.

‘Heb je misschien last van agorafobie?’

‘Ik heb geen idee wat dat betekent.’

‘Pleinvrees.’

‘We hebben niet eens een plein.’

‘Het betekent volgens mij angst voor open ruimtes.’

‘Ik heb geen angst voor open ruimtes.’

Hij keek haar aan alsof zij een onzin uitkramend kind was.

‘Misschien ben je wel depri.’

‘Misschien moet jij niet voor psychiater spelen.’

‘Ik mag me toch wel zorgen om je maken?’

‘Dat is niet nodig. Ik ben de laatste tijd heel diep over mezelf aan het nadenken. En dat kost tijd.’

De koffie lieten zij koud worden.

‘Wat denk je dan over jezelf?’

Hij zocht naar een antwoord, dat haar niets over hem zou vertellen, en daarbij haar woede niet zou opwekken.

Haar telefoon ging. Zij trok het toestel uit haar handtas. Ann en Wil, de mopperpotjes. Ann belde over de beeldtentoonstelling en nodigde Marloes en Con, als hij kan, hahaha, uit om na afloop bij hen te komen eten.

‘Ik moet er niet aan denken’, verkondigde Con, nadat zij de verbinding had verbroken. ‘Aan tafel met het verenigd vrouwenfront!’

‘Er is ook geen lol aan met jou de laatste tijd!’ snauwde Marloes. Met een ruk kwam zij van haar stoel, beende de eetkamer uit en verdween naar de woonkamer.

Con nam de wijnglazen en de fles en volgde haar. Zij was op de bank gaan zitten, had haar voeten op de salontafel gelegd en keek naar buiten, waar ruiters te paard passeerden.

‘Het is toch gezelliger voor je, als ik er niet bij ben? Ik weet toch nooit wat ik tegen die twee moet zeggen.’

Dat is waar, realiseerde zij zich. Marloes nam het glas aan en nam er een forse slok uit.

Hij ging in een fauteuil schuin tegenover haar zitten. Haar rok was omhoog gekropen, zij trok aan de stof om haar dijen weer te bedekken, alsof zij bang was hem ongewild te verleiden.

Masseer mijn voeten alsjeblieft, zou zij willen vragen. Zij had van collegae gehoord hoe heerlijk dit kon zijn.

Doe eens iets voor me.

‘Ik voel me langzaam veranderen’, begon Con aarzelend. Hij keek haar niet aan.

‘Dus toch depri. Nou, dan zou ik hulp gaan zoeken. Naar de huisarts wil je niet. Wat dacht je van een therapeut?’

Egoïst, dacht zij. Altijd moet het over jou gaan. Over jouw drama’s.

‘Ik ben niet depri. Ik voel me alleen niet meer thuis in mezelf.’

‘Wat bedoel je nou?’ Zij reikte hem haar glas aan. Hij vulde het bij.

‘Het is heel moeilijk voor me om dit ter sprake te brengen.’

O lieve help, dacht zij, ik ben met een flikker getrouwd.

‘Ik voel me als iemand die in het verkeerde lichaam zit.’

‘Ik geloof gewoon niet wat ik hoor!’ Bijna morste zij wijn.

‘Het is voor mij ook erg wennen.’

‘Ja maar Con, je bedoelt toch niet dat je denkt dat je eigenlijk een vrouw bent?’

Con keek naar de vloer bij zijn voeten.

‘Dat bedoel ik wel, ja’, klonk het nauwelijks verstaanbaar.

‘Dus als je binnenkort de operatie achter de rug heb, moet ik je Connie noemen.’

‘Ik dacht meer aan Cuntty.’

‘Zit je me nou in de maling te nemen, ongelofelijke eikel?’

‘Helemaal niet. Ik streef ernaar om een masochistische lesbienne te worden en jou en de mopperpotjes als slavin te dienen en te bedienen.’

Haar lach luidde ditmaal niet geforceerd, ook niet uitsluitend vrolijk, het klonk hard en enigszins bitter.

Con dronk zijn glas leeg, kwam overeind, wandelde naar het vouwrekje en trok er een fles rood uit.

‘Hoe ben je nou toch bevriend geraakt met dat stel?’ vroeg hij.

‘Het waren collega’s. Het zijn moordwijven.’

‘Ik zou het prima vinden om ze te vermoorden.’

‘Dat weet ik, ja. En het kan me niets meer schelen. Ik heb de grootste lol met ze.’

Con vulde de glazen.

Het is een raar gesprek, toch heeft het de lucht een beetje geklaard, vond Marloes.

Een nieuwe slok nam bij haar de resten van terughoudendheid weg.

‘Als jij nou eens een activiteit buitenshuis zoekt voor de vrijdag, dan heb ik die dag lekker voor mezelf.’

‘Dus je stuurt me weg.’

‘Ja, doe lekker zielig, Con.’ Uitermate geërgerd keek zij uit het raam, waar een groepje wandelaars voorbijkwam. Met gezwinde spoed bewogen zij zich voort. Sommigen ondersteunden zich hierbij met skistokken.

‘Waarom word je geen lid van een wandelvereniging? Je krijgt beweging, je ontmoet nieuwe mensen. Je zit hier te verkommeren.’

‘Ik wil niets liever dan verkommeren.’

‘Doe het dan voor mij! Ik zou zo graag een dag in de week voor mezelf hebben, zonder jou in de buurt.’ Zij kwam van de bank en hurkte voor hem, keek naar hem op, nam zijn handen in de hare.

‘Begrijp me niet verkeerd, Con, ik hou nog steeds van je, ik wil je niet kwijt, maar denk je niet dat dit een hele mooie oplossing is?’

Het zal je goed doe, om er eens uit te zijn. We hebben er alle twee wat aan. Het zal goed zijn voor onze relatie.'

Verlegen trok hij zijn handen uit de hare. Hij keek haar niet aan. Hij rook haar zweetvoeten.

'Als je uit de weg zou willen gaan, dan zoek ik iets op.'

Zij kwam overeind en week achterwaarts naar de bank terug, waar zij zich met een nieuwsgierige uitdrukking op liet zakken.

Con liep de eetkamer in, haalde uit een kast haar laptop tevoorschijn en kwam met het apparaat op schoot weer tegenover haar zitten. De paniek die in hem was opgekomen verbergend, zocht hij radeloos naar een oplossing.

'Wandelverenigingen', sprak hij langzaam en nadrukkelijk. Blijf zitten, blijf alsjeblieft zitten!

Marloes stond, kwam achter hem staan en keek mee, met haar handen op zijn schouders leunend.

Daar schoot hem een bruikbaar plan te binnen. Hij zocht met verschillende zoektermen, om uiteindelijk met een zucht van opluchting de website van wandelorganisatie De Trekkebeentjes te openen.

'Die zitten hier vlakbij!' wist Marloes.

Wekelijkse wandelingen op vrijdag, indien het weer het toelaat. En anders hebben wij voldoende indoor activiteiten, zoals kaartspelletjes, de sjoelbakcompetitie en uiteraard de voorleesronde van reisverhalen.

Het zweet brak hem uit. De handen van Marloes wogen als lood op zijn schouders.

'Die contributie valt me mee, zeg!' riep zij, verbaasd als zij was door de hoogte van het bedrag.

'Zal ik dat dan maar proberen?' wist hij uit te brengen. Maagzuur borrelde op, alsof hij in een ontwakende vulkaan was veranderd.

Zij boog voorover om hem een zoen op zijn wang te geven.

'Dank je wel, Con.'

'Ach ja, je moet toch wat voor elkaar over hebben.'

'Als je wil, kan je vannacht wel bij me komen', fluisterde Marloes in zijn oor. Zij kneedde zijn schouderspieren.

‘Ik ben erg vermoeid.’

‘Waarvan dan?’

‘Ik zou het niet weten. Au, je doet me pijn!’

Even later lagen zij in hun bedden, door twee deuren en een tussenliggende gang van elkaar gescheiden. Con had zijn slaapkamerdeur op slot gedraaid.

Hij lag op zijn rug naar de geluiden van een late zomeravond te luisteren. Het zacht klepperende geruis van de wind in de ratelpopulieren. Een bromfiets, snorrend als een enorm insect. Een blaffende hond, de vrolijk klinkende stem van een meisje of jonge vrouw. Con vroeg zich af hoe het kwam dat stemmen ’s avonds en ’s nachts zoveel helderder klonken dan overdag.

Een geluid vanaf de gang trok zijn aandacht. In het schaarse, indirecte licht van tuinlampen, dat tussen de gordijnen door scheen, zag hij hoe de deurklink op en neer bewogen werd.

Con hield zijn adem in, totdat hij hoorde hoe zij haar slaapkamerdeur achter zich dichttrok.

De eerste vrijdag

Con zwaaide naar haar, zonder haar te kunnen zien, reed het grindpad af en het dorp uit, om er na de eerstvolgende rotonde weer in te rijden. Hij parkeerde zijn auto in een straatje achter een winkelcentrum.

Nog voordat hij goed en wel was uitgestapt, sloeg de angst voor een paniekaanval toe.

Rustig aan Con, zo meteen ben je veilig, hield hij zichzelf voor. Kijk ernaar uit en trek je niets aan van alle ruimte om je heen, de hemel zal niet op je hoofd vallen. Ja, je moet zo meteen dat weiland over, zonder steunpunten of schuilplaatsen, maar dat is te doen, zolang je stug voor je uit blijft kijken en je voeten hoog optilt, zodat je niet struikelt. Wie struikelt, wordt ingehaald en is verloren.

Zijn nieuwe wandelschoenen, hem door Marloes door middel van een internetbestelling cadeau gedaan, zaten hem iets te krap.

Zij had hem verzekerd dat ze nog wel uit zouden lopen.

Het was even na achten. Tot zijn opluchting zag hij niemand op straat. Hij stak het plein tussen de winkels over. Alleen de bakker was geopend. Hij zag er geen klanten, slechts een winkelmeisje achter de toonbank, dat hem niet opmerkte.

De voortekenen zijn gunstig. Rustig ademen. Wie te snel ademt, kan struikelen. Wie struikelt, gaat verloren.

Dreigende paniek leek hem als een schaduw te volgen. Con moest zich tot het uiterste beheersen om het niet op een rennen te zetten. Hij stak de straat over en bereikte via een fietspad de rand van de weide die hij wilde oversteken.

Zonlicht straalde over donkergroen gras. Aan zijn linkerkant zag hij het woonhuis en de stallen van de boer. Aan de overzijde de bomen en heesters in hun achtertuin. De zolderverdieping stak er nog net bovenuit. Rechts liep een slingerend wandelpad, dat van hun villa leek weg te voeren.

Hoever was die veilige haven wel van hem verwijderd? Kilometers ver, zo leek het hem.

Geen koe te zien. Mooi. Denk eraan, hoge stappen. Naar beneden met die ademhaling!

Het was hem, alsof hij op verend tapijt stapte. Tussen molshopen door repte hij zich over het gras, telkens de knieën hoog optrekkend, alsof hij door water heen waadde.

Vanaf half opgedroogde koeienvlaaien stegen vliegen op, die om zijn hoofd heen gonsden. Hij probeerde ze van zich af te slaan, kwam in een ondiepe kuil terecht en viel voorover. Con bezeerde zich daarbij niet. De smaak van gras, dacht hij verbijsterd. Hij spuwde sprietjes uit. Paniek? Nee, geen paniek. Dat heb je goed gedaan, kerel.

Hij draaide zich om en werd bevangen door de reusachtigheid van het uitspansel boven hem, bestaande uit wolkenflarden en oneindig lichtblauw. Heel even leek het hem alsof hij ernaartoe zou vallen. Paniek vlamde door hem heen. Con sloot de ogen, greep zich vast aan graspollen. Hij kreeg het gevoel zich op een bewegend, tollend vlak te bevinden.

Het duurde een voor hem niet te bevatten tijd om te kalmeren.

Uiterst traag rolde hij weer op zijn buik. Klam over zijn hele lichaam kwam hij overeind, klopte grassprietjes en bloembladjes van zich af. De vliegen hadden hem met rust gelaten en waren weer op de koeienvlaaien neergestreken, alsof ze tevreden waren over zijn valpartij. Con keek achterom. Niemand te zien. Op een drafje zette hij koers naar zijn achtertuin, waarbij hij voortdurend het grasland in de gaten hield. Zijn knieën voelden aan, alsof hij urenlang had staan wachten.

Door opstekende wind tordeerden de bladeren der ratelpopulieren. De bomen leken te trillen. Ik krijg een epileptische aanval, vermoedde hij. Hij sloot zijn ogen, struikelde, wist overeind te blijven.

Om zich heen kijkend, zag hij dat het getril tot de populieren beperkt bleef. Hij was de villa tot op een tiental meters genaderd. Bijna veilig!

Onder metershoge coniferen en breed uitgegroeide rododendrons bevond zich modern, tientallen meters lang hekwerk. Met moeite